

„Limba este cartea de noblete a unui neam.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul IX

Numărul 496

30 decembrie 2020 -

5 ianuarie 2021

Convocatorul râpei cu noroi politic...

Cezar Adonis
Mihalache

21 Decembrie...

Mă doare și mă întristează... Dar nu ca amintire a unui alt an trecut la rândul ei în cele de demult apuse conștiinței noastre... Apus în uitare, dezlipit din astralul clipei zi-secundă... Mă arde prezentul ei... Mă

trebuia să vină dinspre acești muritori, mulți venetici, dar cu chip de neoași, pentru a se înfășura în faldurile tricolorului eroic. Pentru a-și afișa ei prezentul hâtru, smulgând bucăți din eroismul trecutului. Și nici măcar justificarea de primă întâlnire între viitori parlamentari pentru a face și un simulacru, din multe care vor urma, de omagiere, nu

tăcere întru trezire, acela care a sfruntat eroismul pentru un triumf TV în arculi de nemăsurat orgoliu, nu putea alege o altă zi. Căci rolul lui este acela de a mai desprinde o piatră din pantheon. Și nici cei convocați, înfomețați de poftă, nu de foamea unor burți cumva lipite de șira sărăciei, nu era de așteptat să spună nu: „Nu, nu cernim memoria

revoltă până la punctul de a rezidi o barcadă... O altă barcadă, de data aceasta cimentată în juru-i, pentru a nu-i mai lăsa pe tot mai mulții ipochimeni, impostori, politrucii să-și pună la rever ceva ce nu le-a aparținut nicicând, ceva ce, până mai ieri, nu au tratat cu respect, ceva ce, doar de ieri încoace, le-a devenit folositor.

Mai bine ar fi demontat monumentele... Mai degrabă să le fi acoperit cu pomii sădiți în ghivecele lor de uniuni politice... Căci, oricum, adevăratele zidiri sunt în sufletul nostru ca baricade ale neuitării... Ale neuitării pentru noi și al respectului pentru aceia care, generație după generație, defilează spre ziua de mâine prin paginile de istorie...

În orice altă zi ar fi putut asigura constituirea de (!) grup organizat parlamentar a clicilor politichiei dâmbovițene. Dar nu în vreuna din zilele de Decembrie, însângerat atunci de gloanțe, întristat acum de uitarea, trufia, mârlnăia și impostura celor ce (ne) conduc. Nu în aceste zile trebuia făptuită această primă faptă a noului parlament.

21 Decembrie trebuia să rămână puritatea comemorării. Și nimic nu

poate masca mizeria... Căci, tropăind peste o sfântă zi cu mezzatul lor politic, au pângărit cu batisatele de lăutari slinoși negolul din care a irump renașterea noastră.

21 Decembrie trebuia să rămână doar o zi a comemorării. Nu una a (re)întrunirii împărțitorilor și beneficiarilor de ciolan politic. Nu ca zi în care cercul politic să dea prima reprezentare din cvorumul de nesimțire a următorilor patru ani. Nu acum trebuia convocat parlamentul... Pentru că o zi astrală nu trebuie să ajungă nume de birt parlamentar. Și nu trebuie consemnată în uralele dintre ei, cu balele curgând a seva siguranței și confortului pe următorii ani.

21 Decembrie este ziua de priveghi a unei părți de istorie. Nu de „armonizare” a arcușurilor politice. Este ziua în care plângem (e drept, tot mai mult în noi și tot mai puțin pe la mormintele și troițele Eroilor), dar nu poți rupe bilete de convocator nici măcar la mărul gropii cu zidire de verde iernatic, poate...

Da, acela care s-a așezat pe scaunele înțelepciunii noastre de

eroilor împărțind ciolanele noastre! Nu în ziua în care cei plecați pe drumul oaselor sunt ulcioare știrbite azi sub bocancii impostorilor”. Și măcar câțiva dintre ei ar fi putut să refuza. Să-și caute locul, măcar pentru o zi din cei patru ani ce vor urma, acolo, de veghe lângă troițele la care nu au aruncat nici măcar un bănuț pentru sufletul jertfiților. Și pe ale căror urme în Istorie s-au cățarat cu șosetele sub glezne, cu fustele stridente, cu mizeriile lor de casnice într-o politică devenită pension de clică-clan...

Urât și mizerabil, Klaus Iohannis! Mizer, degradant și inacceptabil, voi, grofi de strachină politică! Și vedeți măcar cum de vă avântați în cele ce urmează! Să nu vă vărsați lăturile pe marginea mormintelor pe care mamele le spală cu lacrimile dorului, pe care tații sapă neuitare cu obrăjii plânși, pe care frații și surorile celor plecați își frâng degetele sub apăsarea așteptării unei îndreptări ce nu mai vine...

Se șterge identitatea românilor...

Ionuț
Țene

În ultimii ani s-a pus public în forurile de conducere ale Ministerului Educației și Guvernului ideea scoaterii limbii latine și a materiilor legate de identitatea națională din programa școlară. Asistăm programatic la o acțiune guvernamentală de ștergere a identității și memoriei naționale sub flamura unui fals europeanism, care seamănă mai mult cu sovietismul, decât cu spiritul greco-roman și iudeo-creștin, specific originii intelectuale a continentului nostru. Ultima lovitură, care se dorește dată dinspre Bruxelles identității culturale a românilor, este eliminarea a două materii fundamentale din programa școlară Istoria și Geografia. Elevii români nu mai trebuie să știe de Decebal, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Școala Ardeleană, Al. Cuza, Carol I, Eminescu, Coșbuc, Goga sau Nichita Stănescu, ci trecutul nostru să fie diluat în „științele sociale” despre integrare, federalizare și studiul minorităților. Este o nouă lovitură dură dată identității naționale. Istoria și Geografia, două materii clasice studiate de elevii de-a lungul timpului, dispar din programa școlară începând cu anul școlar 2021-2022. Odată cu startul viitorului an de învățământ, elevii nu vor mai avea ca materii de sine stătătoare „Istorie” și „Geografie”, iar în locul celor două va apărea o așa zisă disciplină intitulată „Studii Sociale”. Prin această măsură de reducere a materiilor școlare, cei din fruntea Educației susțin că urmăresc contopirea numărului mare de ore care erau predate de profesori.

De fapt este o lovitură grea împotriva identității naționale și geografice a românilor. Cel care a avut curajul moral și a sesizat faptul că Istoria și Geografia nu mai sunt prezente ca materii individuale în programa școlară de anul viitor este cunoscutul Florinel Agafiței, profesor de istorie și scriitor cunoscut în Focșani. Acesta a studiat cu atenție metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic din învățământul preuniversitar în anul școlar viitor și a constatat că discipline importante precum Istoria și Geografia vor fi contopite într-una singură, sub altă denumire. Se urmărește aceeași politică de diluare a identității culturale, națională și europeană după modelul celei din fosta URSS, lucru evidențiat de cunoscutul prozator Cinghiz Aitmatov, care

în romanele publicate în anii 1970/1980, „Vaporul alb”, „Cocorii timpurii” sau „Adio, floare galbenă” sublinia mancurtizarea kazahilor și chircizilor prin sovietizare și marxism, adică ștergerea memoriei popoarelor pentru a fi stăpânite de puterea politică dominantă de la Moscova, controlată centralizator de ruși. Păstrând proporțiile, ceea ce se întâmplă acum în educația românească din UE este o formă de ștergere a memoriei identitare culturale românești sub pretextul unui federalism european supra-centralizator și care diluează valorile locale sau regionale.

De câțiva ani încoace, istoricul Ioan Aurel Pop atrage atenția asupra eliminării „umanioarelor” și limbii latine din programa școlară, ca modalitate de diluare a identității culturale naționale. „Firește că avem obligația să-i pregătim pe elevi pentru viață, dar viața nu înseamnă doar cariere și calcule exacte, doar investiții și întreprinzători, doar servicii și mall-uri, ci și concerte, statui, monumente, muzee, opere literare, festivaluri de folclor sau de jazz, spectacole de operă, tradiții ale popoarelor, adică înseamnă cultură și civilizație în ansamblu. Competențe în viața practică înseamnă și a vorbi corect românește, și a cunoaște curentele culturale care au traversat istoria omenirii, și a conversa în limbi străine, și a plasa corect pe hartă lanțul Carpaților sau al Anzilor, și a recunoaște o biserică gotică și a nu o confunda cu una bizantină, și a ști din ce limbă (limbi) vin numele științifice ale plantelor și animalelor” declara academicianul în presa clujeană.

Scoaterea materiilor tradiționale Istoria și Geografia din programa școlară nu este întâmplătoare, ci face parte dintr-o strategie de „mancurtizare” brutală a popoarelor europene, de ștergere a memoriei și identității naționale pentru un supra-control centralizat și birocratizat de la Bruxelles, din partea unei funcționării, nealese de nimeni, fără origini sau rădăcini clare, în beneficiul unei elite politico-economice subțiri lacome de putere? De aceea, românii trebuie să lupte pentru predarea Istoriei și Geografiei în procesul de învățământ, altfel riscăm să dispărem ca popor sau să ne diluăm într-un nou tip de sovietism, de altă factură, care atentează la democrație, diferență și libertatea de gândire. Fără educație, rădăcini istorice și geografice suntem trestie în bătaia vântului.

Rememorând virtuțile ideologului Marii Uniri Vasile Goldiș

Vasile
Lechințan

Unirea tuturor românilor într-un singur stat este cea mai firească pretenție a civilizației. Unirea (...) numai atunci va fi statornică și garantată prin istoria mai departe a lumii dacă va răspunde tuturor datoririlor impuse prin noua concepție a vieții, prin duhul vremilor noi.

Între „corifeii Marii Uniri”, Vasile Goldiș a fost, fără putere de tăgadă, ideologul mării acțiuni plebiscitare de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia care a condus la desăvârșirea statului național unitar român. Trebuie subliniat că vasta sa viziune politică, consolidată de o bogată cunoaștere sociologică, îl așează în rândul gânditorilor de marcă din vremea sa, relevând o solidă platformă teoretică și o fină percepție a spiritului timpului. Este de domeniul evidenței că prin viața și neobosită sa activitate, Vasile Goldiș și-a înscris numele cu litere de aur în Cartea de istorie a neamului ca un reper moral fundamental, constituind totodată pentru Europa

un exemplu de admirabil militant care pune mai presus de orice pricipiu valorile universale ale democrației.

Evocarea câtorva dintre virtuțile sale, de notorietate printre contemporani și demne reflecție pentru posteritate, probează cu prisosință crezul istoric în unitatea poporului român de care era copleșit. Cu un rol determinant în rezolvarea marilor probleme naționale în calitate de sfătuitor și conducător ascultat și urmat datorită prestigiului pe care și l-a câștigat prin educația, instrucția și înțelepciunea sa, ca și prin ideile și faptele sale, spunea cu elocvență: „E de interes obștesc să-i cunoaștem pe bărbații care vin din Ardeal cu atmosfera răcoritoare a munților lui, cu voința oțelită în luptele dârze pentru viața națională, cu concepția lor de moralitate austeră.” În timp ce era deputat în Parlamentul de la Budapesta, s-a făcut remarcant prin virulența discursurilor și prin refuzul oricărui compromis în problema națională. Atunci când i s-a propus funcția de consilier ministerial, a refuzat ferm: „N-am venit aici să-mi câștig vreun os, ci am venit să lupt pentru drepturile națiunii mele mele. Dați aces-

tei națiuni drepturile ce i se cuvin, mie nu-mi trebuiește nimic.” În „Jurnalul” său a consenmat: „Îmi pare bine că n-am acceptat să rămân printre străini. Neamul meu are mare nevoie de mine și eu vreau să fiu la înălțimea veacului ce vine.” La 12 octombrie 1918, Goldiș a participat la întrunirea Comitetului Executiv al Partidului Național Român de la Oradea, unde a elaborat „Declarația privind dreptul de autodeterminare a românilor din Transilvania”, citită la 18 octombrie 1918 de Alexandru Vaida-Voevod în Parlamentul din Budapesta. A militat pentru constituirea Consiliului Național Român Central – CNRC (30 octombrie 1918), devenind unul dintre cei 12 membri ai acestuia și a redactat „Nota ultimativă” din 9 noiembrie 1918 prin care cerea guvernului maghiar o declarație oficială de recunoaștere a preluării puterii în Transilvania de către CNRC. S-a opus propunerii de a se proclama imediat unirea, considerând că o asemenea hotărâre, pentru a nu fi contestată sub pretext că a fost decisă de un grup restrâns, trebuie proclamată de poporul român.

Ca urmare, a redactat manifestul „Către popoarele lumii” (tipărit în limbile română, franceză și engleză, distribuit ziarelor de circulație internațională și difuzat prin stația de telegrafie din Praga, în întreaga lume), A redactat, de asemenea, „Convocatorul Adunării Naționale de la Alba Iulia, publicat și în ziarul Românul cu imperativul „Istoria ne cheamă la fapte!”. Goldiș a fost cel care a prezentat la 1 Decembrie 1918, în fața celor 1228 de delegați „Rezoluția Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia”, în care se afirma: „Dreptul națiunii române de a fi liberată îl recunoaște acum lumea întreagă, îl recunosc acum și dușmanii noștri de veacuri. Dar, odată scăpată din robie, ea aleargă în brațele dulcicii sale mame. Nimic mai firesc în lumea aceasta”.

După unire, ca o reală apreciere a incontestabilelor sale merite, Vasile Goldiș a fost ales în Marele Sfat Național, în Consiliul Dirigent și în fruntea delegației care a prezentat Regelui Ferdinand actele Unirii. În 1918 a fost ales membru de onoare al Academiei Române, iar în 1923, președinte al Astei. A fost deputat în Parlamentul

României, a făcut parte din câteva guverne, după care s-a retras în locuința sa din vechea clădire a ziarului Românul din Arad. La trecerea la cele veșnice, în anul 1934, i s-au organizat funeralii naționale, eveniment la care fostul său elev Octavian Goga constata îndurerat: „Cad pe rând brazii din pădurea Ardealului...”.

În fine, consider că se cuvine citată o savuroasă maximă, de mare profunzime, ce trădează în chip strălucit măreția personalității celui care a fost Vasile Goldiș, pe care același Octavian Goga îl numea „părinte al patriei”: „Iubirea este izvorul, esența și țelul vieții. Fărămițată însă în multe sute de milioane de vieți, în miliarde de vieți, ea se pierde în învelișul năpraznicelor încăierări de toate zilele pentru viață. Numai unora aleși dintre infinitele mulțimi li s-a hărăzit destinul de a lepăda trudnica războire pentru viața zilelor și a purta farul ce luminează calea eternității care este calea iubirii”.

Coronascepticul, acest infractor periculos

Teodor Palade

Pandemia, apărută parcă din nimic și ajunsă repede un coșmar, nu ne-a modificat numai comportamentul, modul în care ne raportăm la realitate, ci și vocabularul. Am inventat cuvinte noi. Cum ar fi, de exemplu, fără a fi singurele: coronasceptic și coronascepticism. În același timp, pandemia ne-a făcut mai iscusii în a născoci vinovății. Nici nu ne pasă că unele dintre ele, prin exagerare și lipsă de logică, par a ne întoarce în plin ev mediu întunecat. Noi perseverăm. Mai nou, alături de mării criminali naționali, face furori o nouă specie de asasini care pare a se ridica, odată cu apariția acestei gripe ciudate, din afunzimile nebănuite ale tenebrei ființei umane trăitoare în minunatul spațiu carpato-dunărean. Membrii acestei categorii de criminali sunt aceia care nu se supun total propagandei oficiale de impunere a fricii. Sunt aceia care au înțeles că „Ceea ce a început printr-o frică de o boală necunoscută, numită Covid-19, a evoluat în timp pentru a deveni o stare de spirit națională «în care o psihoză delirantă a pus stăpânire pe oameni, deveniți opaci la orice gândire rațională»”. Pentru ei a fost inventat un nume sonor, complicat, extras din nebănuitele întunecimi ale simțirii omenești contemporane contorsionate de întâlnirea cu un virus ce pare a avea puterea să schimbe soarta omenirii. Ei sunt coronascepticii. Ce este coronascepticismul? Este, în mod

oficial, cel puțin în România, un concept antinațional. Un curent de opinie care prezintă pericol social extrem. Un echivalent, pe plan medical, al conspiraționalismului antis-tatal. Prin urmare, de la coronascepticism la extremism n-a mai rămas decât un pas. Ba, chiar mai puțin de atât. Atâta vreme cât, din gura președintelui țării, aflăm că vaccinarea reprezintă o chestiune de siguranță națională, coronascepticismul poate fi socotit, fără teama de a greși, un atentat la siguranța națională. Și, ceea ce este mult mai grav (ne spun asta „specialiștii”), acesta reprezintă un delict parșiv care, fără să se manifeste zgomotos, ne paște pe fiecare dintre noi. Pentru că, a fi coronasceptic reprezintă azi în România o gravă infracțiune de gândire! Cum se găesc printre noi destui care suferă de maladia gândirii independente, ei sunt victimele sigure ale curentului coronasceptist. Curent de opinie vânturat de aceia care pun sub semnul îndoielii credința oarbă în atotputernicul și încruntatul lui zeu Coronavirus. A zeului care a îngenunchiat cele mai semețe state ale lumii, a îbolnăvit președinți de state și prim-miniștri, i-a ucis fără milă pe principalii săi opozanți, s-a dovedit a fi mai tare decât Constituția, mai puternic decât Carta drepturilor omului și, în ultimă instanță, mai presus de bunul simț. Nu pare a fi departe timpul când, pe ruguri înălțate în piețe, vor fi arși de vie aceia care nu acceptă actuala pandemie ca pe o nouă religie, aceia care nu poartă masca conform canoanelor, nu stau

cât mai departe de semenii lor, nu se spală pe mâini de zece ori pe zi cu fața întoarsă spre „proorocul” Arafat, aceia care se bucură de întâlnirea cu prietenii, calcă într-un restaurant, se roagă într-o biserică sau participă la în mormântarea rudelor moarte, absolut toate, ucise de coronavirus. Deocamdată, toți acești infractori sunt trecuți pe lista infamă a coronascepticilor și catalogați ca posibili asasini în masă. Sunt vânați ca animalele sălbatice, amendați cu sume care reprezintă de multe ori câștigul lor pe un an, bruscați de polițiștii asmuțiți precum câinii de vânatoare, uneori bătuți și încătușați. Și, atunci când aceste prime măsuri „terapeutice” se dovedesc neîndestulătoare, sunt trimiși în judecată precum ereticii evului mediu și condamnați la ani grei de pușcărie pentru zădărnicierea stopării pandemiei. Din momentul în care ai fost catalogat coronasceptic, nu mai contează cine ești. Poți fi savant sau cerșetor, doctor sau vidanșor. De îndrăznești să nu crezi în zeul coronavirus, în ochii noii inchiiziții ești un infractor. Tu, cetățene, ești socotit un atentator la sănătatea celorlalți deși, în mod evident, nu tu ești acela care ar trebui să se ocupe de sănătatea publică, să construiască spitale, să le doteze și să asigure medicamentele necesare. Precum în lumea absurdă imaginată de Eugene Ionesco sau Alejandro Jodorowsky, cei plătiți de tine să facă toate aceste lucruri te amenință cu pedepse drastice fiindcă, spun ei, dintr-o pornire sinucigașă

inexplicabilă, tu le-ai zădărnici efortul de a te feri, pe tine ignorantele, de boală. Între alte multe drepturi refuzate, unele lăsate așa de Creator, altele câștigate pe măsură ce civilizația umană a evoluat, ni s-a interzis dreptul de a ne apropia unii de alții. Peste noapte, urmarea hotărârii unor specialiști păstrați cu îndârjire sub acoperire, gestul firesc de a ne atinge s-a transformat în culpă. Ca urmare, depășind orice închipuire, cel care îndrăznește atingerea semenului este catalogat de oficialitățile statului imbecilizate drept un asasin coronasceptic. Despre nevoia omenească de atingere, am descoperit un text dureros de adevărat scris de Mihai Morar: „Suntem creați din atingere și făcuți pentru atingere. Creștem mângâiați pe creștet și ne stingem mângâiați pe tâmpale. Putem cunoaște iubirea doar prin atingere. Ne înfrățim prin atingerea mâinilor, plutim prin atingerea buzelor, perpetuăm specia prin atingerea trupurilor, împărțim bucuria și suferința prin atingerea unei îmbrățișări. Se spune despre atingere că este singurul simț care nu poate rămâne fără răspuns. Putem privi pe cineva și să nu primim în schimb privirea sa. Dar nu poți atinge pe cineva fără să te atingă reciproc”. Toate cele de mai sus ne-au fost luate. Furate prin emisiunile nesfârșite de la televiziuni, cu interminabila campanie de „informări de utilitate publică”, cu scoaterea armatei în stradă, cu amenințările nerostite din spatele manevratelor cifre de îbolnăviți și morți, cu inutilele dar obligatoriile „Declarații pe

propria răspundere”, cu amenzile amețitoare, cu prezența jandarmilor în biserici și a polițiștilor ciocli la înmormântări. Nu ar fi de mirare ca, pe principiul Poliției Animalelor să fie instituționalizate, curând, atât Poliția Bisericilor cât și, sora cu ea, Poliția Cimitirelor. A ajuns un fapt cotidian ca pe ecranele televizoarelor publicul larg să vadă cum agenți guvernamentali, purtând cu fudulie titlul de jurnaliști, intră în spitale și mascați ca îngerii albi ai morții îndeasă microfonul în gura muribunzilor pe care îi întrebă cu o notă de cucernicie în glas: „Credeți în coronavirus?” Puțini înțeleg că dincolo de ineptia aparentă a întrebării se ascunde un insidios mecanism de manevrare a minții. Asemuirea virusului cu Creatorul, prin transmutarea unei întrebări rostite de preot cu ocazia unor importante ritualuri bisericesti, îi conferă agentului patogen o aură dumnezeiască. Îl responsabilizează vizavi de soarta noastră, de viitorul nostru. Iar adresarea acestei întrebări unor muribunzi, presupus a fi aduși în stare terminală de virusul atotputernic, se vrea asemănătoare împărțaniei dinaintea trecerii în lumea celor dreți și înfățișării în fața judecării de apoi. În aceste circumstanțe, cei care rămân cu ochii deschiși și sceptici în privința bunelor intenții ale celor care nu conțenesc a ne tortura devin periculoși pentru „cauză”.

Mihai Eminescu, un martir al Marii Uniri

Silvia
Jinga

S-a scris o pagină odioasă în istoria noastră politică și culturală în ziua de 28 iunie 1883, când Mihai Eminescu, înflăcărat luptător pentru unirea tuturor românilor din „Dacia Mare” într-un stat suveran și independent, a fost capturat în cămașă de forță și aruncat la spitalul psihiatric Caritas din București. În ciuda măreției sale numele geniului nostru național este oarecum evitat când vine vorba de celebrarea Marii Uniri de la 1918. Motivul acestei eludări trebuie căutat în sfera tertipurilor politice, a neputinței inteligenței noastre de a tăia nodul gordian al controveselor incomode (vezi poziția lui N. Manolescu, M. Cărtărescu, Eugen Simion etc). Barbaria din 28 iunie 1883 și tot ce-a urmat în scopul „sacrificării” lui Eminescu reverberază până astăzi, când încă se mai petrec atrocități cu jurnaliștii liberi (vezi uciderea lui Jamal Khashoggi). 28 iunie ar trebui să fie instituită ca zi de doliu național dacă românii ar avea respect pentru valorile lor nepieritoare. Mihai Viteazul și Mihai Eminescu – ambii crucificați pe altarul imensei suferințe naționale. Câțiva cercetători cu simțul adevărului precum Nicolae Georgescu, Theodor Codreanu, Ion Filipciuc, Constantin Barbu, academicianul Dimitrie Vatamaniuc, Ovidiu Vuia, Călin Cernăianu, Dan Toma Dulciu, jurnaliști ca Ion Spânu și George Roncea s-au aplecat cu reverență asupra tragediei eminesciene, fiind consensuali în privința conspirației antieminesciene cu ordin de la Viena austro-ungară și cu execuție neaoș românească.

În vara anului 1883 Tripla Alianță (Austro-Ungaria, Germania, Italia) și regele Carol I pregăteau un tratat secret, care a fost semnat în septembrie, interzicând implicit, orice tentativă a României de a revendica Transilvania. Eminescu a străbătut cu pasul pământurile românești de sub ocupație străină, a salutat Blajul ca pe o „mică Romă”, a simțit intens nedreptatea subjugării și a militat cu întreaga pasiune a sufletului său pentru eliberarea și unirea românilor. În poemul Mira (Ms. Ac. Rom. 2254, fol. 71) poetul făcea mărturisirea de credință esențială: „Acea stâncă sublimă ce stă cu capu-n cer/ E – unirea României... E visul meu de fier/ Ce l-am visat o viață fără să-l pot ridica. / Azi sufletu-mi înceată, se stinge viața mea/ Dar las o moștenire ce-am scris-o cu-al meu sânge/ Las Românimii toate grozavul frumos vis,/ Ca-n fruntea ei senină etern să stee scris!” Incandescența publicisticii eminesciene plină de sfânta dragoste pentru neamul său, pe care îl dorea salvat de oprimarea străină a atras atenția imperiilor din jurul Re-

gatului Român, tuturor celor care au smuls teritoriul din trupul țării noastre. Eminescu iritase serviciile secrete austro-ungare încă din 1870 prin trei articole publicate în revista Federațiunea din Pesta, dar și prin serbarea din 1871 de la Putna, când studențimea bucovineană organizase celebrarea celor patru secole de la sfințirea mănăstirii ctitorite de Ștefan cel Mare.

La 24 ianuarie 1882, de ziua Micii Uniri, Eminescu fonda societatea semisecretă Carpații împreună cu alți militanți pentru înfăptuirea Daciei Mari. Societatea număra mii de membri din Transilvania, Banat, Bucovina, Maramureș și Crișana, fiind pregătită pentru operațiuni militare în mai puțin de un an. Eminescu își propunea să determine o schimbare radicală în politica României față de românii din teritoriile administrate de străini. Ziaristul de la Timpul nu a rămas așadar numai în planul publicisticii, ci a trecut la fapte concrete. Prestigiul redactorului redevabil de la Timpul a stârnit furia oficialităților austro-ungare ale căror spioni trimiteau neconținut rapoarte la Viena, unele dintre ele fiind arătate chiar împăratului Franz Joseph. Jurnalul avea cunoștința de tratat secret care se pregătea între Tripla Alianță și Regatul Român, care trebuia să accepte statu quo-ul Transilvaniei, fapt reprobabil, pe care condeiul fulminant al lui Eminescu l-ar fi dezvăluit. Eminescu devenise spaima imperiilor, a regelui Carol I și al întregului establishment, care se aliază întotdeauna cu puterea. La 28 iunie Viena rupe relațiile diplomatice cu Bucureștiul pentru 48 de ore, iar ambasadorul român în capitala imperiului, P.P. Carp cerea cu disperare „Și mai potoliți-l pe Eminescu”. Filozoful Constantin Barbu comentează sarcastic felul în care a lucrat alianța diabolică a prietenilor trădători ai poetului cu oficialitățile române și serviciile de spionaj austro-ungare: „Regele l-a desemnat (prin Mite Kremnitz) pe instrumentul Maiorescu să execute sacrificiul” și nu degeaba scrie Nietzsche că: „Hohenzollernii sunt o rasă de criminali stacojii”. (Profesorul Constantin Barbu: „A revenit vremea lui Eminescu!” Interviu în www.ziaristi.online/2013/01/16). Eminescu a fost victima geopoliticii momentului, declară Nicolae Georgescu într-un interviu luat de Nicolae Balint (active-news.ro, 28 iunie 2018).

Mihai Eminescu, vârful conștiinței naționale în epoca sa, alături de Mihai Viteazul înainte sa, a fost victimat în obiect periculos, indezirabil și inclus într-o tranzacție criminală. De notat că cei doi Mihai ne-au fost uciși mișelește: Mihai Viteazul pe față, Mihai Eminescu, în chip pervers, prin scenariu mincinos, specifice execuției moderne: azilul psihiatric,

ostracizarea din viața publică, injecții otrăvitoare. Geniul nostru național deschide cutia Pandorei în domeniul anihilării jurnalistului autentic. I-au urmat atât de mulți în Arhipelagul Gulag sovietic, iar mai recent să amintim de terorizarea lui Julien Assange sau lichidarea abominabil tribală a lui Jamal Khashoggi în consulatul Arabiei Saudite din Istanbul.

Cercetătorii pe care iam menționat aduc argumente pertinente în sprijinul susținerii ideii asasinării lente a lui Mihai Eminescu, împins la marginea societății și a vieții la numai 33 de ani pentru restul de 6 ani, cât a mai supraviețuit. A fost microanalizată ziua de 28 iunie 1883, când Mihai Eminescu a fost vânat de la baia Mitrașevschi, pus în cămașă de forță și aruncat în bolgia spitalului Caritas al lui Alexandru Șuțu. S-a relevat cât se poate de clar rolul decisiv al lui Titu Maiorescu în derularea planului prestabilit și pus în practică fără milă și îndurare. Maiorescu achitase în dimineața zilei costul pentru o lună de ședere a „bolnavului” la Caritas. Culmea mizeriei, diagnosticul i-a fost pus lui Eminescu de către o ungueroaică, Ecaterina Szöke Magyarosy, soția lui Slavici, precar educată. Informația ei o include Maiorescu în jurnalul său, ca un alibi în mașinațiile proprii. În aceeași funestă zi societatea Carpații e percheziționată și desființată împreună cu alte grupări culturale care militau pentru Unire. Spasmele unui imperiu care se va prăbuși doar peste 35 de ani zguduiau Bucureștiul. Un jurnalist a remarcat justificat că dacă lui Mihai Eminescu i s-ar fi dat șansa de-a trăi, el ar fi avut vârsta de 68 de ani la celebrarea Marii Uniri de la Alba Iulia! Dar buldozerul carlist, cel maiorescian, la ordinul imperialilor a frânt viața „Românului Absolut” (C. Noica), a aceluși „om drept, bun, adevărat” (C. Barbu).

Th. Codreanu, Călin L. Cernăianu, Constantin Barbu, Nae Georgescu, Ion Filipciuc au scris cărți care demonstrează că în acea zi neagră de 28 iunie 1883 „poetul a fost internat cu forța la spitalul de nebuni al lui Șuțu, fără ca starea mentală să reclame necesitatea acestui demers halucinant”. (Ion Spânu, Eminescu pus în cămașă de forță și dus la nebuni exact acum 132 de ani, <https://www.cotidianul.ro>, 28 iunie 2015). Dacă „protectorul” Maiorescu ar fi fost atât de interesat de starea nervoasă a lui Eminescu nu l-ar fi hăituit în acea dimineață, direcționându-l spre societatea Carpații, unde tocmai atunci se derulau percheziții și arestări. Culmea coincidenței, acolo se afla și inginerul Constantin Simțion, împreună cu care Maiorescu fusese deja la Caritas, pentru aranjarea internării poetului. Nici pe dr. Șuțu nu-l preocupă diagnosticarea pacientului. Toți iau de bună mi-

siva d-nei Slavici: „Domnul Eminescu a înnebunit. Vă rog să faceți ceva să mă scap de el, că e foarte reu”. (Theodor Codreanu, Despre sacrificarea lui Eminescu, v. Victor Roncea, Blog, June 28, 2009). S-a remarcat că în toate acțiunile lui Maiorescu din acea zi el nu manifestă nici compasiune, nici interes pentru cel condamnat. Persoana lui Eminescu pur și simplu lipsește din orizontul lui de percepție și reflecție. L-a tratat „ca pe un obiect care nu poate tulbura programul riguros al zilei”. Dr. Șuțu este unul dintre complicii planului și în același timp membru marcant al ordinului masonic din care făcea parte și Titu Maiorescu. Coroborarea tuturor detaliilor acelei zile conduce la o singură concluzie: „cine neagă existența acestui complot dovedește o ignoranță crasă” (Ion Spânu, art. cit.). Cât de alienat putea Eminescu să fie când la ora 10:00 dimineața în aceeași zi trecea pe la Maiorescu, lăsându-i ultimul număr din ziarul Timpul, în care el, redactorul vânat, publicase un articol ce critica atitudinea represivă a guvernului față de presă: „Dar credem că nu este nevoie a argumenta mult, spre a convinge despre urâta pornire a guvernului asupra presei. Trebuie să-l așteptăm de acum la alte măsuri și mai odioase, pentru că panta este alunecoasă și nu are piedică până-n prăpastie” (George Ene, „Eminescu și siguranța națională”, reprodus în www.mihai-eminescu.ro/tag/societatea-carpații).

De la pasul internării forțate, conspiraționiștii își continuă planul prin crearea unei ambianțe mediatice din care faimosul redactor de la Timpul este exclus, fiind umilit. Ziarul Românul, cu care Eminescu polemiza frecvent, publică pe 29 iunie știrea că poetul este grav bolnav, iar Timpul peste trei zile o reia și o întărește pentru a-l reduce definitiv la tăcere pe cel care ridicase presa la standarde de neatins de contemporanii lui.

Cercetătorul Ion Filipciuc consideră că Eminescu a fost o victimă a politicianilor din Regatul României. Să nu uităm conexiunile externe ale momentului, adică presiunea imperialilor, care a fost determinantă. Transilvania, bat-o vina, Transilvania, iubirea noastră de demult, de astăzi și de totdeauna! Sunt absolut de acord cu concluzia lui Ion Filipciuc formulată atât de limpede și anume că întreaga înscenare cu „nebulia”, internarea și campania de presă pentru decredibilizarea lui Eminescu nu a fost altceva decât „o garanție din partea politicianilor români către curtea imperială austro-ungară că ziaristul de la cotidianul Timpul din București, Mihai Eminescu nu mai are cunoscuta și temuta autoritate.” (Ion Filipciuc, „O pagină eminesciană întreagă”, Plai românesc, 6 iunie 1998).

Se impune să

rectificăm imaginea unui Maiorescu protector al geniului nostru național. Cred că profesorul Constantin Barbu pune punctul pe i atunci când constată că „Titus Livius a fost întotdeauna gelos pe supremația genială a lui Eminescu” și că „Maiorescu s-a comportat așa cum era: ca un agent dublu. Pe de-o parte își arăta fața de protector al lui Eminescu, pe cealaltă parte acționa ca un fâhăreș care îl bagă în cămașă de forță și trimite poliția ca să-l interneze la Caritatea lui Șuțu” (Constantin Barbu, art. cit.). Cei ce l-au sacrificat atunci pe Mihai Eminescu s-au acoperit de nemernicie pentru fapta lor, în vreme ce statura eminesciană a crescut odată cu timpul, înveșnicindu-se. Din sacrificat Eminescu a devenit sacrificatorul nobil, „a răsturnat drumul pe care i l-au așternut Maiorescu și Regele, turnându-le drumul în cap cu praf și pulbere cu tot.” (idem, ibidem). Într-o scrisoare către Dumitru Brătianu, datată 3/15 august 1871 (publicată în Românul, 15 august 1871) despre sărbătoarea de la Putna, Mihai Eminescu face o observație care îl cuprinde azi pe el, atât de adevărată este: „Și istoria lumii cugetă – deși încet, însă sigur și just: istoria omenirii e desfășurarea cugetării lui Dumnezeu”. Această „cugetare a lui Dumnezeu” plasează pe fiecare dintre jucătorii momentului iunie 1883 la locul meritat.

Dureros este că lui Maiorescu i s-au alăturat prietenii și camarazi de luptă din societatea Carpații. Constantin Simțion, atât de implicat în desfășurarea teribilului plan în 28 iunie 1883 era prieten și membru al societății, la fel și D.D. Ocășeanu, V. Siderescu, cei care anunță poliția să vină să-l ridice pe Eminescu de la Băile Mitrașevski. Slavici în aceeași zi îi trimitea lui Maiorescu o informație confidențială despre activitatea sa la Carpații și apoi dispărea din capitală, abandonându-l pe marele lui prieten. Nu degeaba amânase Eminescu un an de zile primirea lui Ion Slavici în societatea Carpații! Iacob Negruzzi, Caragiale se orientează și ei spre putere, așa încât Mihai Eminescu este lăsat singur în bătaia puștii. Cutremurător de trist! Dar nu se repetă oare acest lucru și astăzi când Julien Assange se află tot atât de abandonat sub amenințarea extrădării din ambasada ecuadoriană? Ba da! Delictul lui este acela de a fi dezvăluit corupția și satanismul elitelor politice.

Restaurarea viului ars, împuşcat, mutilat...

Cezar Adonis
Mihalache

Ei spun o poveste... Mereu a altora... Întotdeauna despre alții... Căci, nu au propria lor poveste... Sau ea există doar ca sumă a celor o mie de fețe din și după chipurile celorlalți. După trăirile și scrierile altora. Și ar fi o poveste demnă de ascultat, de urmărit, de însușit, ca istorisire, dacă nu ar ieși din scena pe care o au rezervată pentru epigonismul artistic. Dar ei simt nevoia să fie peste tot... Și poate tocmai de aceea își deșiră desprinderea de podeaua scenei. Poate de aceea vraja actorilor și artiștilor măreți altădată rămâne captivă sunetului și mirosului scândurii de scenă. În rest, pentru valul de după valuri de actori și actorași, actorișiți în cioplirea propriului chip, nu al modelării sub jurământul vocației, scândura nu are nici un fel de miros. Și nu simt izul nobil al lemnului ce încarcă și se încarcă din harul adevăraților actori ce pășesc într-o modestie vecernică pe scene...

Povestea tablourilor

Grid
Modorcea

Anton Pann vă întreabă, în numele celor 69 la sută dintre cei care nu s-au prezentat la votul din 6 decembrie, nu vă este rușine? Cei care faceți acest circ după alegerile parlamentare, nu înțelegeți că nu reprezentați toată România, că 69 la sută dintre alegători nu vă vrea? Cum este posibil să nu aveți măsură și bun simț? Sunt de necomentat faptele care au apărut după alegeri. Lăsați România în pace, bolnavilor de putere! Cei care și-au dat arama neputinței pe față, să plece! Trebuie să se facă alegeri parlamentare ca oameni corupți ca Băsescu, Ponta, Tăriceanu et co să plece?! Câți bani și câtă energie mai trebuie cheltuită pe epave? Nu vă gândiți că cei 69 la sută dintre românii cu drept de vot v-au sancționat? Tineretul nu a ieșit la vot. Când vă veți trezi? Nu înțelegeți că nu mai puteți păcăli poporul, care știe e vrea? Nu vă mai puteți ascunde ticăloșiile? Nu se poate aerisi niciodată clasa politică, e mereu oarbă, fără rușine? Aceleași epave urât mirositoare?

Am votat la primării „oameni noi”. Și vedeți ce a făcut Plicușor, cum i se spune acum lui Nicușor, a lăsat par-

împuşcate în Decembrie '89 trebuia spusă... Dar nu de niște actori care nu au nici o legătură cu readucerea lor la viață, povestea-tom a fiecărei lucrări ciuruite de gloanțele de frângere dintr-

tainică a unei misiuni-vocație... Și nu cel ce a atins, într-o împrejurare teatral regizată, arta însângerată are dreptul de a vorbi despre ea. Ci doar acela care a rupt din el ore,

la revoluție au fost împinși într-o parte tocmai cei ce au refăcut patrimoniul atins de gloanțe. Doar ei erau îndreptățiți să vorbească despre ființele înturnate ale tablourilor arse de vii în

un Decembrie sângieru trebuind spusă de cei ce le-au redat oamenilor. De cei și-au strivit retina de fibra nevăzută de simplii privitori, de cei ce au intrat în durerile pânzei, de cei ce au atins frânturile și așchiile de vopsea, de lemn, de pânză... Pentru că ei au simțit... Ei au avut legătura

luni și poate ani pentru a pune nu un simplu petic de pânză, nu un simplu chit și un rost de culoare, ci o frântură de ființă.

Restauratorii. Ei trebuiau să vorbească despre lucrările cărora le-au redat lumina. Cărora le-au redat chipul. Or, în proiectul cultural al tablourilor împuşcate

noaptea reînvierii noastre.

Ei trebuiau să ne povestească despre ce a fost și cum a fost. Despre migală, despre munca lor, despre redarea lucrărilor către lume (o lume nu neapărat mai bună, e drept)... Despre întoarcerea tablourilor acasă după ani de muncă, de jertfe de suflet

Întrebări de la lume adunate și iar la lume date

cul Cișmigiu de izbeliște. Nu a dat frunzele căzute de pe alei, iar acum nu dă zăpada și este o mocirlă. Nu te poți plimba prin parc. Niciodată Cișmigiu nu a arătat mai murdar. NU aprobă să se deschidă patinoarul, iar aleile sunt toate pline de noroi, să vină Plicușor și să se dea pe gheață! Gunoaiele au devenit grămezi pe trotuarele Capitalei, țin loc de nămeți de Crăciun! Cauza bolilor, a pandemiei, nu este vreun virus ceresc, ci este mizeria, mizeria de care ne lovim la fiecare pas. D-na Merkel a anunțat că nemții au intrat deja în a treilea val de covid, sunt gata de cincinal, cum a spus poetul „ce-i val, ca valul trece”, vor fi șapte valuri, după care vine un alt țap și mai încornorat, care-l înghite pe cel mic, iar noi suntem tot în aceeași inutilă stare de urgență. Urgență pentru cine? Pentru ce? Pentru un coșcoug în plus, tot suntem în țara lui Dracula, ne-am învățat să trăim în coșciuge! După cum vă arătați neputința formării unui guvern, pe cei 70 la sută dintre votanți, absenteiști, i-ați pierdut definitiv. Totul e scăpat de sub control! Ciocililor, vă bateți joc acum și de vaccin! Nu vedeți, mor oamenii pe capete cu zile!? Încă nu înțelegeți că dezinformările voastre au îmbolnăvit mulți oameni sănătoși?!

Aruncați cu cifre, statistici, grafice de speriat

lumea, arafeților, rafilohoților, dar cu viața ce aveți? Gropari, dricari, făcători de ferpăre, lansatori de panică, profeți ai pandiliei, gunoieri de statistici umflați! Asta sunteți! Ați generat cea mai năprasnică ură, care se va revărsa peste maluri cât de curând! Locul vostru e la azil, la casa de nebuni, nu în conducerea țării sau în parlament! Mor cei buni, dar voi, satane, nu muriți? Moartea e numai pentru cei buni, nu și pentru strigoi ca voi? Plicușor și Clotilde au promis marea cu sarea, se vede după cum și-au început mandatul. Va fi un dezastru și cu acești „oameni noi”, scoși din lada de gunoi (ca să rimeze).

„Adormi după cum îți așterni” (Anton Pann). Au început strâmb, strâmb vor merge, până la căderea țării în groapă! Vor rămâne fără țară, pe cine or să mai conducă? Déjà o mare parte din populația Bucureștiului nu are apă caldă și căldură! Ce faci, Plicușor? Tu ai căldură? Cu ce te speli? Cu scuipat?

Am ajuns să ne facem treaba cu romii?! Nu era mai bine cu mastică?! Vin țiganii și ne arată ce e unirea! Unirea umilirilor! Unirea PĂCATELOR, poate, fiindcă unirea dreptăților nu se mai poate. Lege nu mai există. Cei dreptatea pe hârtie, nu mai poate fi respectată. Clotilde ne vorbește că e sufocată de

pentru a le reconstitui. Dar, așa cum Decembrie '89 a încăput în acele zile și pe „mâna” unor actori, atunci poate justificabil (ca repere recognoscibile la granița cernită de sânge, durere și moarte), și astăzi truditarii sunt dați de o parte. Doar că prezența unor neștiutori de drama reînsuflețirii vorbind despre lucrări restaurate de alții este grotescă. Este o recățărare pentru imagine pe munca altora. Nu! Nu mai curge sânge, nu mai supurează durere; și nici jertfă... Dar asta nu înseamnă că procesul de restaurare poate fi confiscat dinspre cei ce l-au săvârșit pentru a vedea noi acum fețele celor 1000 de nechipuri.

Lăsați restauratorii să spună povestea muncii lor. Nu-i „anonimizați” pentru a le vinde munca, nu-i ascundeți în coduri „QR” azvârlite în colțuri de afișe sub privirile neispititoare ale unor actori vorbind teatral într-un neteatru al străzii. Căci arta restituirii lucrărilor restaurate nu are nevoie de „influenceri”.

ales voi între voi!

Acestea nu sunt alegeri semnificative! România voastră, care v-a ales, nu este și România noastră, a celor 69 la sută dintre alegători. Lăsați-ne în pace cu circuitul vostru! Faceți ziare și canale de televiziune pentru voi, mânjiți-vă cu rahat între voi, să nu vă vedem. Ați făcut să urâm ziarele și posturile de televiziune, să nu mai dăm drumul la nici un post românesc, să nu mai citim nici un ziar, să nu mai vedem mutrele voastre obraznice și să nu mai auzim limbajul vostru agramat, în troaca de porci! Scutiți-ne de speranțe deșarte, lăsați-ne cu promisiunile voastre urâte. Cine vă mai crede? Nimeni! Nu înțelegeți că generați o ură de nedescris în populația tăcută? Nu înțelegeți că sunteți un focar de dictatură? E nevoie de o dictatură militară ca să vă potoliți?

Sau e nevoie să rămâneți singuri, cei 69 la sută dintre românii cu drept de vot să plece din țară, să vă lase cu rușinea fără de margini, să faceți din România o țară experimentală, o insulă dystopică, plină numai cu bolnavi, cu zombie, să devină lada de gunoi a deșeurilor Europei, să instaurați apocalipsa Fiarei biblice?!

Mafia Gunoierilor. Dar sunt atâția șomeri de IMM-uri care abia așteaptă să fie gunoieri! Când oamenii s-au învățat cu ciupeala, cu specula, cu furtul de la stat, nu se mai poate aplica nici o lege. Legile funcționează numai dacă sunt unse cu furtișaguri, cu nedreptăți, or, dacă este așa, acelea nu mai sunt legi. Adică legi drepte. Legile bune s-au transformat în legi nebune! Unde sunt românii adevărați? Nu vă dați seama că și morții vă judecă? Sunteți la conducerea unei țări de vis, cu o istorie măreață, cu personalități culturale de care nu ați auzit! Nu e o rușine să conducă țara o asemenea gloată de incultii? De asta au muncit înaintașii, de asta au făcut o țară respectată în lume, ca acum să vă bateți joc de ea? Tot ce citesc despre voi, tot ce faceți, este o rușine! Se întorc în mormânt morții din decembrie, an de an, și acum mai abitur, când se împlinesc 31 de ani fără să existe „nici un vinovat pentru sângele vărsat”. Pe cadavrul revoluției, joacă profitorii ei de azi! Trebuie să plecați, nu faceți parte din România profundă, sunteți anti-români, sunteți răi și înrăți, nu cunoașteți istoria României, nu aveți ce căuta la conducerea ei! Nu înțelegeți că nu reprezentați România Mare, ci o minoritate, cei care vă simpatizează ororile?! V-ați